

Клевцова Наталія

Щасття поруч

Авторська книга

ТОВ РВА «Просвіта»
м. Запоріжжя
2018

УДК 82-9
К48

К48 Клевцова Н. В.
Щастя поруч. Авторська книга – Запоріжжя: Просвіта, 2018. – 36 с.

ISBN 978-966-653-475-3

Рецензент: Дубяга Світлана Миколаївна

Ця книга допоможе Вашій дитині навчитись читати з великим задоволенням і отримувати насолоду від прочитаного. В кожній історії є повчальний висновок, тож закладає зернятка добра, які неодмінно дадуть щедрий врожай.

УДК 82-9

ISBN 978-966-653-475-3

© Клевцова Н. В., 2018
© Просвіта, 2018

Автор: Клевцова Наталія Вікторівна
Ідея: Клевцова Настя, Клевцова Олена
Художнє оформлення: Флокій Тетяна, Флокій Галина.

Підписано до друку 12.12.2018 р. Формат 60×84/8.
Папір крейдований 170 гр./м². Гарнітура “Calibri”. Друк цифровий.
Обл.-вид. арк. 4,5.
Тираж 50 примірників. Замовлення 26-18.

Видавець і виготовлювач ТОВ РВА«Просвіта»
пр. Соборний, 75, м. Запоріжжя, 69002
Тел. (061) 787 59 12
E-mail: prosvitabook@gmail.com

Свідоцтво суб'єкта видавничої справи ДК №417 від 12.04.2001 р.

Агов, маля!

На зупинці в очікуванні транспорту стояли Маринка та її бабуся. Незабаром підійшла маршрутка. Дівчинка жваво забігла до салону, побачила вільне місце та стала біля нього.

- Сідай, бабусю!
- Сідай ти! Давай, не сперечайся!
- Я ж хочу бути ввічливою!
- А я хочу тебе захистити. Водій дуже поспішає.

Водій саме пригальмував і людей в автобусі помітно хитнуло.

Вже наступна зупинка, а місце ще не поділили. Нові пасажирки заходять, щоб їхати далі. Кожен шукає зручне місце. Студент з рюкзаком, жінка з молоком і молода мама, а в неї в руках конверт щастя - новонароджена дитина. Личко було прикрите, вона спить. Онучка з бабусею презирнулися – хай маля їде з комфортом. Ось для кого це місце!

- Їдь, маля, в нове життя!!!

Алгебра і цукерки

- Мамо, я сьогодні отримав десять балів по самотійній з алгебри, - радісно вигукнув Бодя.

Насправді хлопця звали Богдан, але він був трохи того – розбишака – одним словом. Самий високий в класі, він сидів з красунею і відмінницею Настею та лупав очима в її зошити.

- Списав? – приречено спитала мати.
- Еге ж, - радісно хрумкнув солоним огірком Бодя.
- Це для салату, давай сюди.
- Та я вже з'їв, - хмикнув і пішов в кімнату Богдан.

Чогось стало боляче за сина, хто з нього виросте? Мабуть в ігри пішов грати. От вже ці «мобілки – дебілки», туманять мозок.

В кімнаті було тихо. Бодя відкрив щоденника, знов нічого не записав. Треба Насті подзвонити. Та Настя не відповідала. Образилась, мабуть. Сама вона отримала «дев'ятку», тому що важко написати два варіанти за один урок.

- Йди вечеряти! – покликала мати.

Щодо попоїсти, Богдан був відмінником. А сьогодні їжа не лізла до рота.

- Хоч цукерок візьми, шоколадні з темною начинкою, як ти любиш.

- Я візьму, а з'їм пізніше, - заховав солоденьке хлопчина.
- Перед алгеброю Богдан підійшов до Насті.
- Я в тебе все списав, моя «десятка» несправжня. Вибач. Ось, тримай!

Він поклав цукерки їй в долоні.

- Давай я тебе навчу і ти будеш сам все вирішувати, - посміхнулась Настя, - а конфетки з'їмо разом.

Обом стало весело, вони сіли і відкрили зошити з алгебри.

Бабусин рушник

Галинка розбирала шафу, наводила порядок на полицях. На очі потрапила незвичайна річ, коли дівчина розгорнула її, то в руках був дивовижний вишитий рушник. Дивні різнокольорові квіти, пара лебедів всередині і слова «На щастя, на любов».

- Мабуть, не місце йому тут. Спитаю в бабусі, - вона все знає.

Бабуся смажила картоплю на кухні, з колонки «лилась музика». Бабуня співала. Вона завжди весела, коли готує. Тому що родилась в 33-му році, «голодний рік», що таке голод знає на собі. Ніколи не дозволяє викидати хліб, краще погодує їм тваринку. Смаколики вже були на столі.

- Бабу Надю, я знайшла рушник. Це твій?

Від несподіванки бабуся зойкнула, потім заспокоїлась і відставила картоплю.

- Ходімо, розповім.

Обидві зайшли до вітальні.

- Це наш весільний рушник – мій і діда. Вона обережно поцілувала рушник, наче він був кришталевий. Галинка навіть трошки злякалась.

- Водички?

- Все добре, то пусте. Запаморочилась голова трохи. А на цей рушник ми з дідом ставали разом на весіллі, давали клятву бути разом завжди. Для мене він дорожчий за всі скарби світу.

Раптом дівчинка побачила бабусю зовсім іншою - молодою-молодою дівчиною – чорнобровою, рум'яною, з довгою чорною косою. І красеня-дідуся - молодим, струнким, високим. Ось вони стоять поруч, а перед ними рушник як велике довге життя, що чекає попереду. Робота, двоє дочок, дім, город, онуки, пенсія, відпочинок.... бабуся розповідала і це була не казка, а правда життя.

- Діда вже нема,хай він там відпочиває. Мабуть і моя черга незабаром.

- Не треба, рідненька, ти мені так потрібна.

Серце дівчинки почало стукати сильніше, вона торкнулася сивої коси. Цінуймо наших близьких!

Ведмідь та їжак

Жили собі ведмідь та їжак. Добре вони спілкувалися разом. Взимку залягали спати, а навесні раділи сонечку, зеленій траві, ніжному небу. Їжак пригощав яблуками, які приносив кожного дня, а ведмідь - диким медом, ягодами. Солодко жили та одного разу посварилися. Ось як це сталося. Задрімав їжачок у малині, а косолапий в кущі зайшов та ногою туп-гуп і в їжачовий тулуб. Один реве, інший скиглить.

- Ти винен!
- Ні, це все ти! От вже пуста голова, мозку в тебе нема!
- Сам такий, не друг ти мені.
- Небуду с тобою дружити!

І розійшлися у різні боки. Минув тиждень. Ох і довгий же він був! Важко в лісі самому. Засумував ведмідь та й їжаку було не до радощів. А в саду у їжака яблук ряснота, а пригощати нікого. Згадав друга свого, яблука захопив та думає: «Хоч здалеку на нього подивлюсь». Пішов собі лісовою стежкою, а назустріч візок з малиною сунеться.

- Еге-гей, обережно, їжаку малину везу!
- Мені?
- О, це ти до мене? А я до тебе!
- Дружба?
- Дружба!

Сонечко на небі засяяло яскравіше, а пташки заспівали пісеньку про друзів.

Велике серце

У неї була одна радість - дивитись у вікно, спостерігати за життям, яке «кипіло» там. Дівчинка була хвора, але вона не сумувала і не плакала. Як можна на сльози витратити життя! Кожної миті на Землі відбувається стільки подій! Олеся читала енциклопедії та дивилась новини в області винаходів, а ще була доброю до тварин.

- Мамо, винеси поїсти «дворовим» песикам, бачу вони вже прибігли.

Надворі було холодно, люди готувались до зустрічі Нового року. Дядько в теплій шапці несе пакунки, тітонька з будинку навпроти обвішалась мандаринами, хлопчак з петардами, сміючись, побігли додому.

О, Диво! Дід Мороз зі Снігуркою! В принципі, Олеся знала, що на замовлення можна і діда викликати та жодного разу не пропонувала такого мамі. Їй і так важко. Але хтось викликав. Он як впевнено ідуть. Снігуронька глянула на папірець з адресою, стиснула плечима, Дід Мороз зупинився. До них підбіг Митько, ще мить і він показує на її, Олесине вікно. Не може бути! В грудах защемило, в двері подзвонили.

- Мамо, відчини, - майже викрикнула вона.

- Начебто нікого не чекаємо, - мовила мати і пішла відчиняти.

- Щастя приходить, навіть коли його не чекаєш, - посміхнувся у вуса дід.

- Тут живе Олеся? – доповнила Снігуронька, - ми прийшли виконати твоє бажання.

- Я хочу, щоб усі діти країни були здорові, - Олеся посміхнулась, адже всі - значить і вона теж.

- В тебе велике серце. Сьогодні в мене незвичний подарунок, який приготував дитячий благодійний фонд – квиток до реабілітаційного центру, де тобі допоможуть.

Руки трохи тремтіли, коли дівчина брала папірець. Який легенький, а так багато значить для неї – шанс ходити, почати нове життя, бачити світ не тільки через вікно. Глянула на маму, тихі сльози капали з її очей, вона посміхалась.

Вихований син

На зупинці стояли дві матері зі своїми первачками. Хлопці жваво спілкувались. Та ось підійшов автобус. Першим вбіг Андрійко, кинув оком і побачив усього два вільних сидіння. Він усівся у вікна і махнув Микиті. Хлопці добре вмостилися. Слідом зайшли їхні мами. Микита миттю встав з сидіння.

- Сідай, мамо!

Мати Микити сіла і посмішка з'явилась на її обличчі. Андрійко сидів і дивився у вікно.

- Мамо, глянь - он у вітрині нові ролики поставили. Ти ж мені їх купиш?

У автобусі стало тихо. Матері Андрійка стало боляче, але вона вирішила пожартувати:

- Микитові куплю.

Усі засміялись, окрім одного пасажира. Здогадались, кого?

Жадання жити

Дві рибки грали у воді біля самого берега. Вони тільки почали жити, їх охоплювали різні почуття, головне - хотілось насолоджуватись життям. Тому вони час од часу визирали з води. До берега підійшли рибалки, розкинули сіть. Рибки визирали.

- Що ж там?

Підпливли ближче. Ще ближче. Ще. Зовсім позабувши про небезпеку. І опинились у пастці. Тільки й зрозуміли – сталося щось недобре. Перша рибка кинулася в один бік, інший. Все було марно.

- Виходу нема, прощай!

Інша рибка з тривогою придивлялась до сусідки. Та вже не рухалась.

- Я так не хочу. В мене ще є справи, є, що сказати світу. Я не здамся. Я хочу в майбутнє!

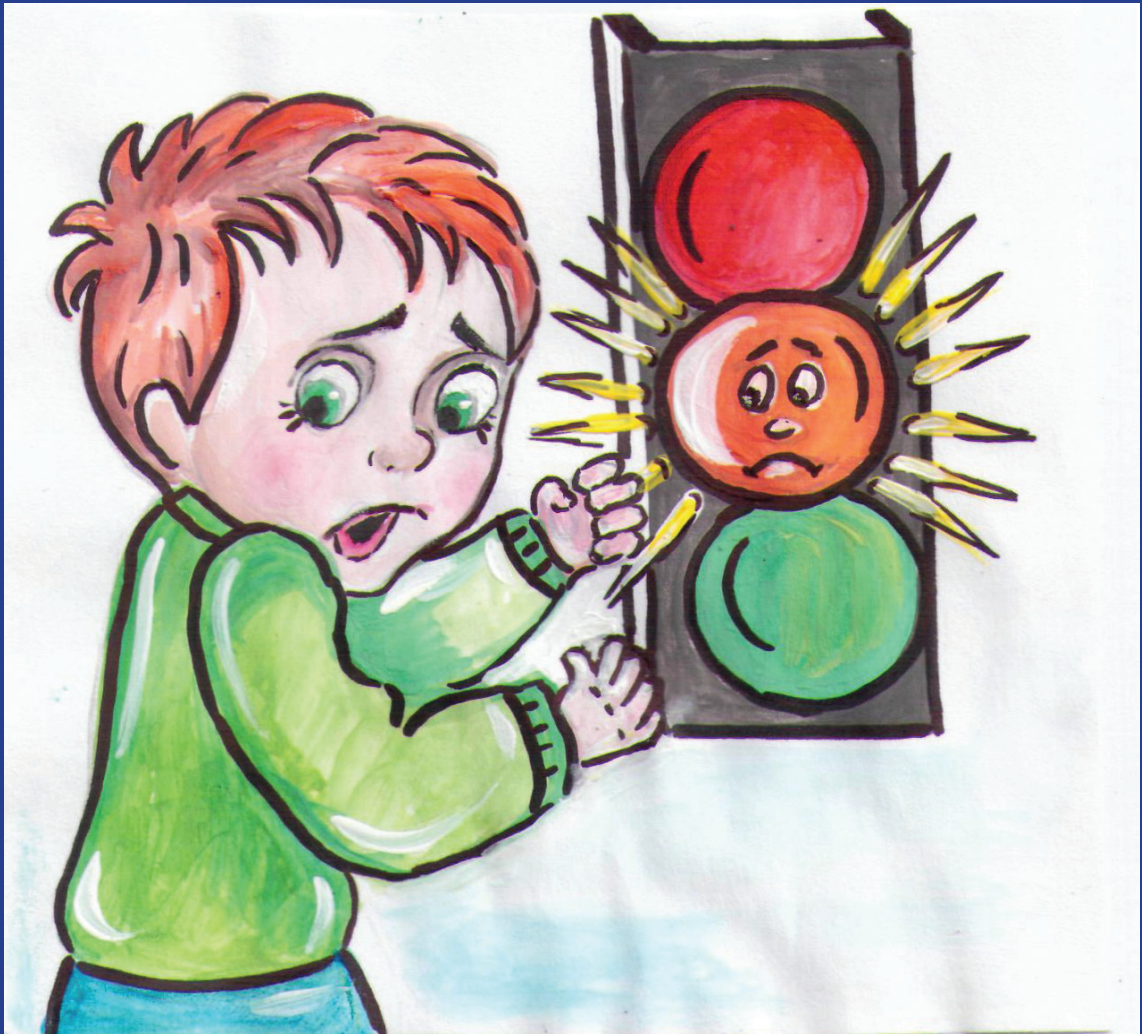
Носиком штовхаючи сіть, друга рибка забула про час, про втому, в неї була мета – врятуватись. Її зусилля були немарними, в сітці з'явилась маленька дірочка. Поступово вона збільшувалась.

- Ще трішки і я буду на волі. В дорогу, подруго, - але відповіді не було. Врятувалась тільки одна.

Рибалки підійшли до сітки.

- Щось є, - зрадів перший.

- А в мене тільки «дірка» на обід. Але я не сумую. Просто хтось дуже хотів жити.

Життєвий урок

Уроки скінчились. Сергійко вихопив ранець і – бігом з класу.

- Додому, додому – два вихідних, - радів хлопець.

Сьогодні він іде сам, друзі ще в школі, на додаткові заняття залишилися. Дійшов до перехрестя, машини їхали, мчали, «летіли», - в усіх обідня перерва, поспішають. Глянув ліворуч, праворуч – пора – ступив на дорогу. Водій сріблястої «Cherry» також поспішав, хоч і не перевищував швидкості та автомобіль мчав легко і швидко. Знайоме перехрестя – раптом на дорозі з'явився хлопчик, крокує прямо, точно не помічає машини.

Скрежет гальм, в голові одна думка: «Боже, хай вистачить часу зупинитись».

Сергій стоїть, а на нього суне срібляста гора: «Не помітив, не помітив, НАЗАД»- ноги важкі, а сила волі перемагає, відскочив, зачепився за бордюр, лежить на тротуарі. Та все ж тротуар – не дорога – машин немає. Час ніби зупинився. Машина стоїть, хлопчик лежить. Вчасно відскочив. З машини вискочив двадцятисемирічний водій, підбіг до хлопця, обійняв:

- Живий - живий, ми врятовані, - заплакав дорослий чоловік.

А Сергій відчував гіркі гарячі краплі на своїй щоці і йому хотілось сміятись.

Лелека

Лелека прилітав кожену весну. У нього тут була домівка. Люди милувались гніздом, почували себе в небезпеці, тому що за повір'ям: де лелека проживає, там війни не буває.

Після холодної зими почали розпускатись бруньки і маленькі листочки попросились на волю, а птах все не прилітав.

Баба Маруся занепокоїлась першою:

- Хоч би з'явився, не заблукав, не зрікся Батьківщини.
- Багато кілометрів йому доведеться подолати, - додав дід Юхим.
- Невже в цьому році не буде лелеки, - підбігла Оленка.

Звістка поширилась селом. Не проходило й дня, як приходили односельці питали або просто спостерігали. Гніздо було порожнім. Весна наступала, гомоніла, переливалась барвами. Одного дня лелека повернувся та не один. Разом була така ж гарна птиця.

- Добра пара,- шепотіли селом.
- А які гарні з'явилися лелеченята,- пізніше обговорювали люди.

Так, сім'я поповнилась, птахи кружляли над селом, даруючи людям втіху та сподівання, що буде Мир на їх землі.

Марися і Олег

Марися сиділа з ним за однією партою тільки два дні. Олег був видним хлопцем, на перервах бігав з дівчатами по коридорах, грав в «берека», «квача». Він був такий – такий, що тремтіло в Марисі серце. Це було так по-новому, але вона було дуже сором'язлива, тому не бігала на перервах та й на уроці з ним не спілкувалась.

Вдома вирішувала завдання, старанно, як ніколи готувалась до кожного предмету. По точним наукам вона була перша в класі...

Контрольна з математики в вівторок виявилась нескладною. А Олег запнувся з рівнянням.

- Марися, допоможи, - звернувся він.

Кров прилинула до щічок, вони спалахнули.

Марися вирішила рівняння за хвилину і віддала листок.

На перерві він підійшов до неї.

- А ти молодець, добре задачі розв'язуєш. Побігаємо разом?

- Тільки я не берек! – зраділа Марися.

- Згоден, - зрадив Олег.

Оченята її заблищали, вона поправила коси, а в грудях розлилась тепла – тепла радість.

Мелодія в грудні

Промайнув листопад. Жовто-золотисте листя перетворилося у купу брудного сміття. Двірники взяли лопати і збирають останнє листя. Прийшов грудень. Морозів ще немає і тільки мокрий, дрібний сніг летить із похмурого неба. Дівчинка із мамою поспішають на урок музики у музичну школу. Вітер рве їх шарфи, ніби не пускає, та мати з донькою твердим шагом крокують вперед. У руках дівчинка тримає кларнет. Сьогодні перший день, коли вона буде його вивчати. Ось і клас. Вчитель бере кларнет і линуть перші звуки - такі чарівні і близькі. Андрій Володимирович грає етюд. Інструмент співає і ніби розповідає якусь історію.

- Оленко, спробуй ти!
- А я так зможу?
- Головне - наполегливо йти до своєї мети, а потім буде результат. Звук за звуком утворює гамму. А гамми розвивають мелодійність, почуття ритму, музичний слух. Світ музики такий великий.

Дівчинка несміливо тулить інструмент до губ. Ось і перші соль, ля, сі. Вона старається і в неї виходить. Звуки ніби затанцювали по кімнаті. Непомітно закінчився урок. Надворі сніг сипав у обличчя, та мати з донькою йшли і не помічали холоду. Бо ніякий холод не зупинить, якщо в тебе гаряче серце.

На ставку

Після школи хлопці вирішили побігти до ставка.

- Можна буде ковзати, - вигукнув Матвій, холодний вітер розкуйовдив його волосся.
- Наввипередки,- крикнув Тарас і хлопці побігли.

Першим прибіг Павло і глянув на воду. Ставок блищав на сонці, мов дзеркало. Крига була ще тонкою, морозу тільки два градуси, куди ж кататись.

- Хлопці, відбій.

Матвій топнув ногою по льоду, під ногою хлюпнуло.

- Проламується, зараза.
- Матвій, ну що ти таке кажеш. Будуть ще хрещенські морози, застигне.

Тарас і Матвій повернули назад, хотіли додому.

- Хлопці, ви чули?- Павло ще не відійшов, напружено вдивлявся ліворуч.

Сутінки опустились на землю, швидко вечоріло, та хтось ніби кликав хлопця. Друзі повернулись і вже втрюх придивлялись та прислухались. Берег був нерівний, між кущем та водою щось каламутилось. Он,там! Хлопчик побачив малого цуцика, який копирсався у воді. Всім тілом він боровся за своє життя. Лапки били по кризі, він не міг вибратись.

Павло підбіг, ступнув у воду, ухопив цуценя. Воно тремтіло від холоду і раділо, що врятоване. Швидким кроком хлопці побігли додому – грітися.

Недаремно прийшли на ставок!

Олюня

На уроці Оля не зводила своїх сірих очей з вчительки. Вона сиділа і ловила кожне слово, кожен рух.

На перервах Олюня підходила до столу, в неї завжди були нові питання: чи правильно я написала, що робити додатково? Їй так хотілось хоч на перерві бути трохи ближче до вчительки, почути лагідне слово.

Вчителька завжди вислухає, посміхнеться, виправить де потрібно, вона поводить себе з дівчиною набагато краще ніж рідна мати...

Мати кожного дня приносить пляшку «для заспокоювання нервів», випиває та чомусь стає ще більш нервовою, злою, сердиться і б'є Олю. Набридло таке життя. А якщо затримуватись в школі довше, то може і до биття діло не дійде. Скоріше б вирости! Бути великою, щоб мати не чіпала.

Наталія Вікторівна помітила, що дівчинка занадто бліденька та сумна.

- Що с тобою, Оленька? – лагідна пригорнула до себе.
- Нічого! – буркнула, відштовхнула руки вчителя і вибігла з класу.

Недалеко забігла, за колонною вже її не видно. Не видно тих гірких сліз, що ллються самі по собі, без зупину. Ну чого її мати не така як ця вчителька? За що така несправедливість? Чому батьків не обирають?

Дзвоник, ще один урок. Природознавство, найулюбленіший предмет. Дівчинка сидить потупившись. Так холодно на серці, ніби це життя придумали не для неї.

А Наталія Вікторівна не сварить, спокійно пояснює і доводить, що треба охороняти тварин, тому що вони можуть зовсім зникнути з планети Земля. Як зникла довірлива тварина, яку називали «морська корова». Оля знов пригадує вчорашнє, як мати б'є за розбиту чашку і називає коровою. Сльози, знов сльози.

- Олюня, зараз підемо до тебе додому, а ви, дітки, збирайте речі, вже час, - знов продзвенів шкільний дзвоник, заняття скінчились.

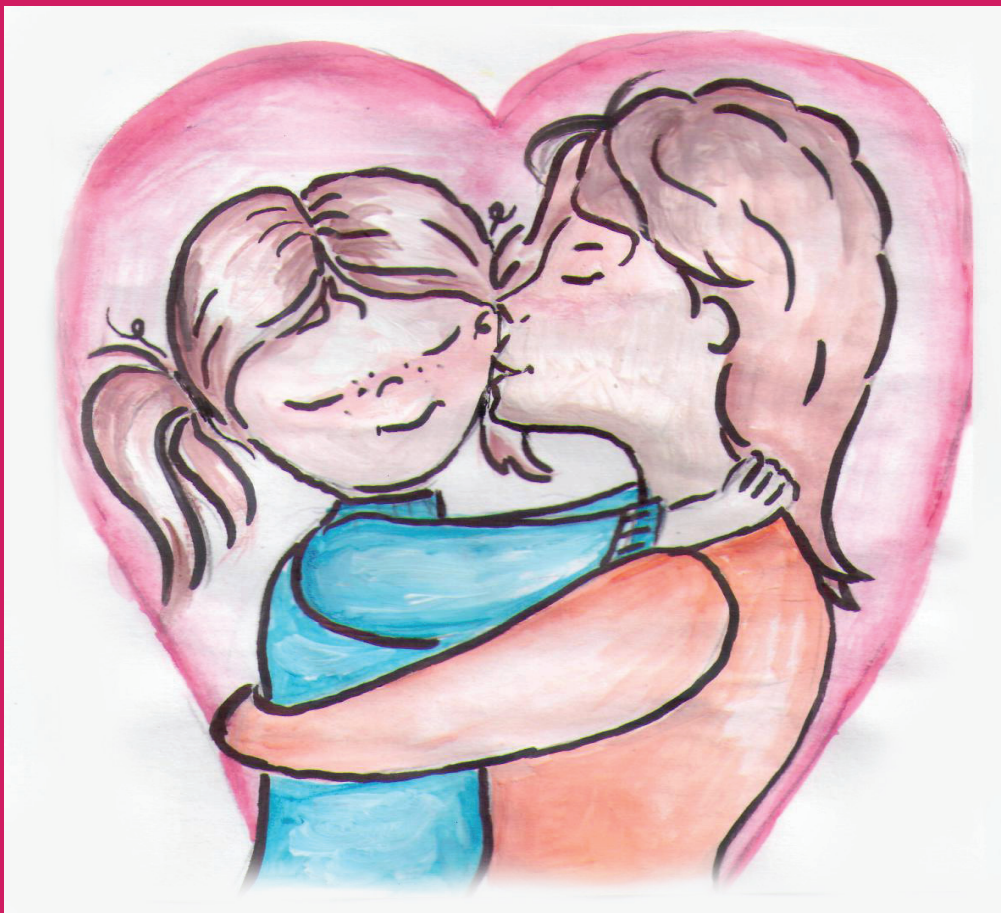
Дійшли швидко, мати відчинила не одразу. Не чекала. Очі мутні.

- Прийшла подякувати вам за виховання дитини, Оля дуже старанна. «Дев'ятку» сьогодні отримала, - мовила вчителька.

Мутні очі сколихнуло давно забуте відчуття - відчуття гордості за своє життя. Не все добре та складно, та є дитина, в неї є дитина, рідненька Оленька.

- Я люблю тебе, мала, - пригорнула мати до себе дівчинку, - дякую Вам.
- До зустрічі в школі.

Наталія Вікторівна крокувала назад до школи і сподівалась на краще.

Сизий рятівник

За вікном березень. Ще кріпнуть морози, дерева стоять в очікуванні весни. Діждавшись весни, люди радіють маленьким струмочкам розтопленого снігу, розкритим брунькам верби, співам птахів.

Природа голосно сповіщає прихід весни.

Дивишся у світло – блакитне небо і в тобі бринить музика. Незабаром все зацвіте барвистими кольорами.

Ворони сиділи на гілках дерев і перемовлялись між собою. Десь з'явився сизий голуб. Він змахнув крилами і присів на дитячу гойдалку. Новачка з усіх боків оточили ворони.

- Звідки? Ти не місцевий! Йди з нашого двору!

Голуб спурхнув над ними, зробив велике коло над подвір'ям. Він примітив маленьку дівчинку, яка гуляла разом з мамою. На radoщах вона забігла на невеликий пригорок, якого раніше тут не було. Софійка не знала, що вночі проводились ремонтні роботи, майстри ще не закінчили, відійшли на обідню перерву. Маленька червона стрічка попереджувала про небезпеку, але дівчинка її не помітила. Вона бігла прямо до відкритого люка.

- Треба врятувати!

Голуб метнувся до дівчинки і став змахувати крилами перед обличчям. Дитина зупинилась, до неї підбігла мати. Вона хотіла грубо відігнати птаха та раптом побачила небезпечний отвір. Ще крок - сталося б лихо.

- Рятівник! Ти – наш рятівник. Будеш охоронцем нашого двору?

Голуб приземлився до них.

- Він згоден, мамо! – зраділа дівчинка.

- Будемо звати його – Сизий рятівник. Іноді навіть птах може врятувати маленьке дитяче життя.

Ворони притихли. Вони зрозуміли, що в цьому дворі знайдеться місце для Сизого, мовчки розлетілись по деревах.

А промені сонця нагрівали землю, розтоплювали лід не тільки на землі, а й в людських серцях.

Тарасова презентація

Тарас прийшов до школи вранці. Ось і почався навчальний рік. Довго його чекав хлопець - в школу кортіло. Та не знав, як поводитися з однолітками.

Вдома бабуся та матуся говорили, що він у них самий – самий, а коли побачив клас, нові обличчя, стало якось не по собі. Може є кращі за нього.

- У мене найкращі зошити, у мене самий крутий ранець,
- нахвалював він своє добро хлопцям. Та чогось усі сторонилися.

Вдома Тарас сидів і нічого не хотів робити.

- Почитай книжки, ти ж краще за усіх читаєш, - промовила бабуся.

Та Тарас відвернувся. А потім вирішив все ж таки зробити презентацію до казки, яку задали додому.

На уроці літератури він несміливо віддав флешку вчителю.

- Зараз подивимося твою роботу.

На екрані світилися і переходили один до іншого прекрасно підібрані слайди.

- Молодець! Добра презентація вийшла! Ти сам це робив?
- Так, мене мати навчила, вона в цьому спец.

Усі діти глянули на Тараса і голосно почали хвалити. А його серце затьохкало і так стало добре, що захотілось обійняти весь світ.

Чарівний подарунок

Маленький зайчик прокинувся від холоду – у лісі панувала зима. Мороз вихолодив землю, гілочки дерев заніміли, жодного шарудіння. Все в лісі в очікуванні та ніде немає снігу.

Одежину маленький зайчик змінив, його шубка так і сяяла білизою.

- Один я причепурився, кращої шубки годі й шукати!
- Це правда! – з кущів визирнула хитра рижа морда. – Ти такий гарний!
- Хто тут є? - заєць від несподіванки стрибнув у бік.
І саме вчасно: великі зуби клацнули над самим вухом.
- Рятуйте-е-е! – сам не помітив, а лапи вже мчали вперед.
- Від мене не втечеш! – позаду викрикнула руда лисиця.
- Дід Мороз, допоможи, життя моє збережи! – благав біленький.

Тишу в лісі порушив сильний потужний вітер, з собою він приніс пані Хуртовину. Великими сніжками Хуртовина закидала, замела, засніжила все навкруги. Серед пухнастого снігу заховався зайчик, серце тьохкало швидко-швидко та вже було зрозуміло – він врятувався.

- Ось найкращий подарунок, дякую.

Гілки дерев в лісі нахилились, погоджуючись з вухастим. А сніг сипав, сипав, сипав, вкривав білою шубою, щоб до весни було добре і тепло всім.

Щасливий Новий рік

Тато відчинив двері і вніс у кімнату ялинку. Вона була така пухнаста, а стовбур міцний і зелені-зелені гілочки.

- Зустрічайте Ялинку, будемо її прикрашати.

Мати виглянула з кухні, руки тримали недоліплений вареник.

- Сашу, допоможи батькові.

Сашко сидів за компом, не зводячи очей з монітора.

- Глянь, яке чудо в хаті, - не втрималась мати.

Саня повернув на мить голову і знов назад.

- А що, в «танчики смолити» краще? - тут вже встряв батько.

Саша мовчав, його думки були десь далеко.

- Нічого, будемо самі святкувати, а він з «комп'ютером в обіймах» бачу зібрався свято зустрічати.

- Прикрашена ялинка сяяла посеред кімнати, тільки гірлянда ще не була запалена. Смачні страви принесені до столу: запашні варенички з смаженою цибулею, саморобна ковбаска, духмяний хліб, «бутери» для Сашка, салати, запечена гусочка.

- Хлопчик не витримав і прийшов до кімнати, йому було трохи соромно за свою байдужість та він вважав себе занадто дорослим, щоб бавитись цяцками на ялинці. Та все ж цікаво, яка ялинка цього року.

Підійшов і побачив прикрашену красуню. На ній були старі добрі іграшки, (які дбайливо мати ховає в коробку з ватою і дістає лише для ялинки, бо вони скляні і дуже старенькі) ще мамині.

- Ну що, сину, раз, два, три – ялинка гори, - батько ввімкнув гірлянду, але вона не працювала.

Спробував ще і ще. А син біля свого тапка побачив маленьку лампочку, яка відкрутилась.

- Ось причина, - радісно вигукнув він.

- Технік підростає, - зраділа мати.

Мить і ялинка сяє вогниками, всі сміються і вітаються з Новим Щасливим Роком!

Щастя поруч

Надвечір піднялась у Юрка температура. Дихати стадо важко, а у горлі «наче їжак колючками вп'явся».

- Мамо! Завтра треба до школи йти.
- Ні, поки не одужаєш, будеш вдома. Завтра вранці прийде лікар, а уроки і по телефону можна узнати.

Юркові стало сумно. У кімнаті – тиша. Нема гомону, нема з ким розмовляти. Мати на кухні готує обід, а хлопчик лежить собі. Микита на секції боротьби, Олежик не відповідає – «абонент тимчасово не може прийняти ваш виклик».

- Пора прийняти пігулку, - мати в дверному проході з таблетками та склянкою води.
- Як же набридло хворіти, може я ковтну дві одразу, - скоріше буде.
- Ти що, - в очах матері переляк, - мало мені застуди ще й отруєння лікувати. От лікарю поскаржусь, будеш знати.
- Ти в лікаря закохалась, лікуєш мене весь час, - злість охопила хлопця.

Мати стала червоною, як мак. Не витримала і крикнула:

- Я що не маю права бути щасливою? І зовсім не винна, що ти хворієш так часто.

Двері зачинились. Образив маму. Тягне його «за вуха» майже, старається, а він... стало соромно за себе. Прикусив губу, глянув у вікно.

На вулиці стояв його 7-Б, майже 9 осіб, а головне – Катька Ляпустіна – краща дівчинка на світі - махала йому рукою. В іншій руці вона тримала жовту кульку. Діти дістали маркер і намалювали очі та посмішку – гарний «смайлик» вийшов. Кульку хитав вітер, а діти потроху розмотували нитку. Нарешті смайлик дістав вікна і тепер зазірав просто в вічі Юркові. Це було чудово. М'яка долонька лягла на плече. Це повернулась мати.

- Мамо, щастя поруч.
- Це точно, син.

Вони помахали дітям і запустили «смайлик» в квартиру.

Зміст

Агов, маля!	3
Алгебра і цукерки	5
Бабусин рушник	7
Ведмідь та їжак	9
Велике серце	11
Вихований син	13
Жадання жити	15
Життєвий урок.....	17
Лелека.....	19
Марися і Олег.....	21
Мелодія в грудні	22
На ставку.....	23
Олюня	25
Сизий рятівник	27
Тарасова презентація	29
Чарівний подарунок	31
Щасливий Новий рік.....	33
Щастя поруч	35